

Nationaliteten, ikke alene naar det gælder om at forsvare deres egen Nationalitet, men ogsaa naar det gælder om at kræve Respekt for de andres. Hvad ser man derimod paa den anden Side? Man ser først og fremmest de yderste Fløje af Aristokratiet melde sig som Forsvarere af den nationale Undertrykkelse.

Der er sikkert Medlemmer til Stede her, som f. Eks. have haft Lejlighed til at læse Hans Kryger Bevtofts Breve og Livserindringer. Hvad fortæller han i dem? Han fortæller bl. a., hvor umuligt det var for ham, den danske Mand, at komme til Orde paa den tyske Rigsdag. Saa snart han begyndte at tale, var Højreflertallet parat til at demonstrere mod hans Udtalelser. Hvor han vendte sig hen til de konservative Rækker, mødte han Modvillie og Mangel paa Forstaaelse for de Krav, han som dansk Mand stillede paa den tyske Rigsdag. Han henvendte sig da til de tyske Socialdemokrater og ikke forgæves. Han rettede en Henvendelse til de tyske Socialdemokrater i den tyske Rigsdag om at være med ham til et Krav om Hensyntagen og Respekt for den danske Nationalitet, og det samme have senere Gustav Johannsen, Junggren og Hanssen-Nørremølle gjort. Socialdemokraterne have ikke alene vist i Ord, at de tilstræbe en Udslættelse af de unaturlige Grænser, af de Grænser, som ere skabte ved Vold og Magt, de have ogsaa vist det i Handling. I 1872 blev to tyske socialdemokratiske Rigsdagsmænd, Bebel og Liebknecht, dømt til 2 Aars Tugthus, fordi de protesterede mod Annekteringen af Elsass. Da var for øvrig den danske Rigsdagsmand for Nord-slesvig, Kryger, en af de faa tyske Rigsdagsmænd udenfor Socialdemokratiet, som indgav Andragende om, at disse Mænd blev løsladte under Rigsdagens Sammen-træden. Da saa Kryger, som senere de danske Rigsdagsmænd, at disse Mænd i Stedet for den Forfølgelse, de havde været Genstand for, fortjente Beundring og Tak for det Mod, de havde udvist ved som Tyskere at protestere mod Annekteringen af et fransk Land.

Der fortælles, at da Liebknecht lænket blev ført gennem Byen Spandaus Gader for at afsone den Straf, han var idømt, 2 Aars Tugthus, stod Folk opmarcherede paa begge Sider af Gaden og hujede ad denne Mand, som havde tilladt sig at tale Nationalitetens Sag. Nu er hele Spandau bleven en socialistisk By, og som Spandau er det gaaet de fleste større tyske Stæder, og nu staar der ca. 4 Millioner Vælgere

bag de 60 socialistiske Rigsdagsmænd, der findes i Tyskland. Men hver eneste en af disse 4 Millioner socialistiske Vælgere i Tyskland er stemt for, at der øves Retfærdighed mod Elsass, Retfærdighed mod Polakkerne, Retfærdighed mod Danskerne. Og det er ikke et Parti, der gaar tilbage. Hvad saa vi her efter de sidste tyske Valg, hvor man havde den samme Partigruppering, som forestaar paa den kommende Valgdag herhjemme? Der samlede man sig ogsaa i Antisocialismen, om Forsvarsspørgsmaalet, det militære Spørgsmaal. Da den tyske Kejser Valgaftenen traadte frem paa Slotsaltanen og sagde til den Forsamling, der var mødt for at hylde ham: Det tyske Folk har i Dag vist, at det kan sidde fast i Saddelen, lad os vise, at det ogsaa forstaar at ride alle dem ned, der stille sig imod det tyske Folks Interesser, da jublede den Presse herhjemme i Danmark, der kaldes „den nationale“. Den glædede sig over Patrioternes Sejr nede i Tyskland og over Socialdemokraternes i Virkeligheden kun formelle Nederlag. Deres Stemmeantal var gaaet op, om end de havde mistet nogle Mandater. Og hvad glædede de sig over, de danske konservative Folk, de Folk, der sidde bagved mig som Repræsentanter for de konservative Dele af Befolkningen? De glædede sig over, at det nationale socialdemokratiske Parti var slaaet ned, og over de Folks Sejr, der repræsenterede den nationale Knytnæve, ikke blot overfor de danske, men ogsaa overfor de andre undertvungne Nationaliteter.

Til Hæren, til den ledende Del af den nærer jeg ikke, og jeg tror heller ikke nogen Socialdemokrat, Mistillid. Der er ikke nogen Grund dertil. Baade vor ældre og nyere Historie give ingen Grund til at se med større eller mindre Mistillid til det Mod eller den Tapperhed, Hæren havde, og som den ogsaa nu vil udvise. Det Mod og den Tapperhed, der udvistes i vore Krige saavel fra de overordnede som fra de meniges Side, er saadan, at vi alle, uanset hvor vi høre hjemme, kunne respektere det. Men vi have ingen Tillid til, at Militæret kan forsvare os, og vi have ingen Tillid til den Politik, som Overklasserne føre. Og det bliver dog paa Grundlag af den, at Hæren skal ud at slaas. Jeg mindede i Eftermiddagsmødet om Begivenhederne blandt Officererne umiddelbart efter Dannevirkestillingens Opgivelse, thi det, der fandt Sted den Gang, er et Vidnesbyrd om den Letsindighed, hvormed Overklasserne have handlet med det danske